

## Stalo se v Antiochii

**Vstupní slovo: Řím.8.38,39:** Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.

**Čtení: Lk.7.1-10:** Když to všechno svým posluchačům pověděl, odešel do Kafarna. Tam měl jeden setník otroka, na němž mu velmi záleželo; ten byl na smrt nemocen. Když setník uslyšel o Ježíšovi, poslal k němu židovské starší a žádal ho, aby přišel a zachránil život jeho otroka. Ti přišli k Ježíšovi a snažně ho prosili: "Je hoden, abys mu to udělal; neboť miluje náš národ, i synagógu nám vystavěl." Ježíš šel s nimi. A když už byl nedaleko jeho domu, poslal setník své přátele se vzkazem: "Pane, neobtěžuj se; vždyť nejsem hoden, abys vstoupil pod mou střechu. Proto jsem se ani neodvážil k tobě přijít. Ale dej rozkaz, a můj sluha bude zdrav. Vždyť i já podléhám rozkazům a vojákům rozkazuji; řeknu-li některému `jdi', pak jde; jinému `pojď sem', pak přijde; a svému otroku `udělej to', pak to udělá." Když to Ježíš uslyšel, podivil se, obrátil se k zástupu, který ho následoval, a řekl: "Pravím vám, že tak velikou víru jsem nenalezl ani v Izraeli." Když se poslové navrátili do setníkova domu, našli toho otroka zdravého.

**Text: Sk.4.8-12,11.26:** Tu Petr, naplněn Duchem svatým, k nim promluvil: "Vůdcové lidu a starší, když nás dnes vyšetřujete pro dobrodiní, které jsme prokázali nemocnému člověku, a ptáte se, kdo ho uzdravil, vězte vy všichni i celý izraelský národ: Stalo se to ve jménu Ježíše Krista Nazaretského, kterého vy jste ukřižovali, ale Bůh ho vzkřísil z mrtvých. Mocí jeho jména stojí tento člověk před vámi zdrav. Ježíš je ten kámen, který jste vy stavitelé odmítli, ale on se stal kamenem úhelným. V nikom jiném není spásy; není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni." **(11.26 – SNC, kvůli kontextu upraveno)** Barnabáš a Saul zůstali v Antiochii po celý rok, a když kázali o Kristu, připojilo se ke skupině tamějších věřících překvapivé množství lidí. V Antiochii se poprvé začalo říkat Kristovým následovníkům kristovci – křesťané.

**Závěrečné slovo: Jan 15.12-17:** To je mé přikázání, abyste se milovali navzájem, jako jsem já miloval vás. Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele. Vy jste moji přátelé, činíte-li, co vám přikazuji. Už vás nenazývám služebníky, protože služebník neví, co činí jeho pán. Nazval jsem vás přáteli, neboť jsem vám dal poznat všechno, co jsem slyšel od svého Otce. Ne vy jste vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás a ustanovil jsem vás, abyste šli a nesli ovoce a vaše ovoce aby zůstalo; a Otec vám dá, oč byste ho prosili v mém jménu. To vám přikazuji, abyste jeden druhého milovali.

**Požehnání: Nu.6.24-26 (podle Dios habla hoy):** Kéž vám Hospodin žehná a chrání vás; ať se na vás Hospodin dívá s radostí a ukazuje vám Svou laskavost; ať se na vás Hospodin dívá s láskou a provází vás pokojem.

Písně (aktualizováno 2.2.2022)

*Číslování podle Evangelického zpěvníku 2021, v závorkách podle EZ 1979/2000*

711 (383) Mne zajmi, Pane můj  
749 (426) Tvá, Pane Kriste, věc to jest  
(427) Pro Krista v boj zvou strážní  
326 (693) Ježíš hříšné přijímá  
710 (258) Můj Ježíš mé jest žití  
549 (346) Buď Tobě sláva

*Hospodine, věčný, všemohoucí Bože, Stvořiteli všeho bytí, děkujeme Ti, že se k Tobě můžeme obracet jako k svému Otci. Děkujeme Ti, že pro Pána Ježíše Krista smíme patřit k Tvému lidu, že smíme vědět, že Ty jsi láska a že v lásce sestupuješ k nám, lidem a že jsi nám otevřel cestu vzhůru, k Sobě, do Svého království. Děkujeme Ti, že Ti na nás záleží, že máš pro nás – pro svou Církev – na světě své poslání, že nás posíláš konat dobro, že nás posíláš nést evangelium všemu stvoření. Prosíme Tě o sílu a Tvé vedení, prosíme Tě o nadšení pro Tvou věc. Prosíme Tě, žehnej Svě Církvi ve všech jejích denominacích. Prosíme Tě za naši Českobratrskou církev evangelickou, aby byla*

světlem v naší zemi, aby opravdu byla shromážděním Kristových svědků. Děkujeme Ti za toto naše dnešní bohoslužebné shromáždění a prosíme Tě, buď svým Duchem s námi. Očekáváme, Otče, na Tebe. – Amen.

Otázka pídící se po náboženské víře zpravidla zní *Věříš v Boha?* V dobách mého mládí běžně očekávaná záporná odpověď charakterizovala ateistu, kladná zpravidla byla interpretována jako přihlášení k některé z křesťanských církví, případně výjimečně k židovství. Aktivní stoupenci mimobiblických náboženství by se tehdy dali najít jen okrajově, např. mezi studenty z Afriky či z Asie. Komunistické propagandě se dařilo šířit představu, že s vědou je slučitelný jedině ateismus, a tak záporně na onu otázku často odpovídali i ti, kdo v nitru smýšleli jinak. Podobný způsob myšlení pronikal i mimo komunistický svět. Boží existence byla zpochybňována už v osvícenství a materialistický pohled na svět pronikal evropským myšlením ještě po značnou část 20. století. Ale za komunistické diktatury se programový ateismus stal jakýmsi totálně netolerantním státním náboženstvím.

Když se setkávám s různými relikty komunistické propagandy, bývá mi z toho až úzko. Patřila k ní i představa: Kdo je ideologicky v pořádku, je materialista a ateista. A kdo není ateista, je náboženský tmář, tedy křesťan. Tato z propagandistických důvodů zjednodušená klasifikace ve všeobecném povědomí přežívá s tím, že místo atributu *tmář* se spíše přijímá atribut *podivín* či *snílek*, a k onomu automatickému zaškatulkování teistů mezi křesťany se dnes ještě doplňuje požadavek evropských kořenů. Stačí však připomenout si slova z Jakubovy epištoly (2.19): *Ty věříš, že je jeden Bůh. To je správné. I démoni tomu věří, ale hrozí se toho.* Monoteismus a křesťanská víra – to jsou docela rozdílné pojmy. Jakub píše o víře, která souvisí s následováním Krista, o víře čínorodé, aktivní, o víře, která se promítá do myšlení i jednání, která člověka nese. Věřící v tomto smyslu pochopitelně netvoří prostý komplement k množině ateistů.

Četli jsme evangelijní příběh, v němž římský důstojník – setník – prosí Ježíše o uzdravení svého otroka. Onen důstojník byl jistě člověkem mimořádným – velice mu záleželo na otrokovi, měl rád židy, sponzoroval stavbu synagogy. Nicméně zůstal pohanem, z religionistického pohledu tedy nikoli ateistou, nýbrž polyteistou. Obrací se ovšem s naléhavou žádostí na Ježíše. Dostalo se mu o Něm svědectví, věděl o Něm. A projevuje velikou víru. Uvědomuje si, že Ježíš je více než nějaký šaman či zázračný léčitel; věřil v Jeho moc natolik, že netrval ani na tom, aby k nemocnému Ježíš osobně dorazil. Ježíš skutečně na dálku otroka uzdravuje. A vyjadřuje se k setníkově víře: *Pravím vám, že tak velikou víru jsem nenalezl ani v Izraeli* (Lk7.9c). Víra v tom nejryzejším smyslu, tedy ve smyslu, v jakém o ní mluví Ježíš, tedy není vázána na monoteismus. Nejde totiž o filozofický názor. Jde o víru v Něho, v Božího Syna a Spasitele. Jde o životní cestu, cestu za Ním. Jeho pozvání není vázáno na nějakou skupinu lidí. Říká: *"Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším. Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží* (Mt.11.28-30)."

● Čtený text ze 4. kapitoly Skutků nás uvádí do určité konfliktní situace, kde na obou stranách byli lidé, kteří věřili v jednoho Boha, Boha Abrahamova, Izákova a Jákobova, a přesto si nerozuměli. K držitelům tradice a náboženské moci, k těm, kteří ovládají Zákon, doléhají svědecká slova apoštolů: *"Ježíš je ten kámen, který jste vy stavitelé odmítli, ale on se stal kamenem úhelným. V nikom jiném není spásy; není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni."* Cosi oněm znalčům zákona uniká. Ve spleti různých ustanovení se jim ztrácí to, co je v Zákoně nejpodstatnější a co Ježíš zdůrazňuje: *Milovat budeš Pána Boha celou svou osobností. Milovat budeš svého bližního jako sama sebe.*

O prvních letnicích po Ježíšově slavném vzkříšení vznikla Církev jako společenství Jeho následovníků. Založil ji Ježíš prostřednictvím Ducha sv.

Církev není charakterizována vírou v jediného Boha, Boha Abrahamova, Izákova a Jakobova, nýbrž vírou v Ježíše Krista, Božího jedinečného Syna a Spasitele, který sestoupil s nebe mezi lidi, aby učil a uzdravoval, a především aby ze světa sejmul tíhu lidského hříchu. Církev je neohraničeným spojením Kristových učedníků. Ještě před sesláním Ducha sv. budoucí Církev dostává pověření (Mt 28.18b-20\$): *Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.*

Věrní slovům svého Mistra nesli první křesťané svědectví o Něm do světa. Viditelná křesťanská komunita vznikla v Antiochii, tehdy v jednom z největších měst římské říše, které - dnes pod názvem Antakya - se nachází s jižním tureckém výběžku mezi Středoziemním mořem a Syrií. Komunita byla natolik výrazná, že její příslušníci dostali charakteristické označení *Kristovci*, tedy ti, kdo jdou za Kristem. Do češtiny toto označení proniklo ve tvaru *křesťané*, což mu ubírá na výraznosti a vede spíše ke spojení s křtem (jehož smysl v obecném povědomí je hodně zkreslený) než ke spojení s Kristem. Charakteristickým pro křesťana není monoteismus - či přesněji víra v Boha Abrahamova, Izákova a Jakobova, k níž se hlásí také Židé a muslimové, nýbrž vědomé přijetí Božího Syna Ježíše Krista jako Pána a Spasitele, následování Jeho vzoru, spočinutí na Jeho cestě. Věříce v Krista se stáváme poutníky na cestě k nebesům a nejen smíme, nýbrž máme hledat další spolupoutníky.

Živý vzkříšený Ježíš Kristus je hlavou Církve, jejíž hranice zná jen On. Když se v modlitbě Páně modlíme "Buď vůle Tvá", pamatujme na úzkou souvislost této prosby s prosbou předchozí "Přijď království Tvé". Boží vůle je, aby Jeho království přišlo na naši zemi, mezi nás lidi. Dal nám ovšem svobodnou vůli. V této svobodě k myšlení a jednání můžeme žít v souladu s Ježíšovým učením. Svými životy, vztahy, myšlenkami, činy můžeme ony dvě prosby modlitby Páně podpořit. *Přijď království Tvé. Buď vůle Tvá.*

Ježíš Kristus nejen že má pravdu, on je Pravda. Věřme Mu a následujme Ho. Život s Ním je životem plně lidským, životem zbaveným břemene hříchu, které On vzal na sebe.

*Děkujeme Ti, Pane Ježíši Kriste, že smíme patřit k Tvé Církvi. Děkujeme Ti, že se nám dáváš poznat jako Cesta, Pravda i Život. Prosíme Tě, aby naše životy byly svědectvím o Tobě, který na svět přinášíš pravé lidství. Děkujeme Ti, že nám dáváš poznat, že tím největším na světě je láska. Prosíme Tě, aby tato skutečnost nás provázela našimi životy. Amen.*

*Děkujeme Ti, Otče náš, za dar modlitby, za to, že k Tobě smíme přicházet s tím, co máme na srdci, s radostmi i bolestmi. Děkujeme Ti, že před Tebou můžeme myslit na druhé lidi, na naše bližní, ve vědomí, že Tobě na nás všech opravdu záleží. Prosíme Tě za ty, kdo jsou v těžkých životních situacích, kdo se vypořádávají s důsledky živelných pohrom, kdo ztratili někoho blízkého, kdo jsou osamocení, bezradní. Prosíme Tě za ty, kdo trpí depresemi, kdo propadají beznaději. Prosíme Tě za ty, kdo očekávají, že se za ně budeme modlit. Ty víš, koho kdo máme na mysli.*

*Prosíme Tě za nemocné, za ty, kdo žijí v materiální nouzi. Prosíme Tě za ty, kdo postrádají radost ze života, kdo se nedovedou obdivovat Tvému dílu, prosíme Tě za ty, kdo nepoznali Pána Ježíše Krista. Prosíme, zehnej všem snahám o sblížení lidí, ulamuj hroty nejružnějších mezilidských napětí a sporů. Prosíme Tě, aby pozvání na krásnou cestu k nebesům jasně znělo světem. Očekáváme, Otče, na Tebe.*

*Amen.*